
Instrukcja dla p.t. autorów pragnących publikować swoje prace w "Studiach Płockich".

Studia Płockie 1, 331-334

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

INSTRUKCJA DLA P.T. AUTORÓW PRAGNĄCYCH PUBLIKOWAĆ SWOJE PRACE W „STUDIACH PŁOCKICH”¹

I. WSKAZANIA OGÓLNE

1. „Studia Płockie” są naukowym organem Diecezji Płockiej, w którym publikują swoje prace w pierwszym rzędzie profesorowie Seminarjum Duchownego, a następnie pracownicy Kurii, Sądu Biskupiego, księża-studenci oraz inni chętni autorzy.
2. Na łamach „Studiów Płockich” publikuje się prace naukowe, popularno-naukowe, recenzje i sprawozdania.
3. Komitet Redakcyjny nie jest obowiązany zwracać artykułów i innych materiałów nie zamówionych.
4. O przyjęciu do druku nadesłanego materiału decyduje Komitet Redakcyjny. Autor, po otrzymaniu decyzji o zakwalifikowaniu pracy do druku, jest obowiązany w wyznaczonym mu terminie uzupełnić pracę pod względem rzeczowym i technicznym wg wskazań Komitetu Redakcyjnego. Nie zastosowanie się do powyższych wskazań oznacza rezygnację z druku.
5. Wszelkie załączniki przeznaczone do druku, jak np. fotografie, wykresy itp. winny być odpowiednio przygotowane i oznakowane celem składania ich w drukarni.

II. PRZEKAZANIE TEKSTU

6. Tekst publikacji ma być złożony w Komitecie Redakcyjnym w trzech egzemplarzach. Pierwsze dwa egzemplarze winny być oryginałem i pierwszą kopią maszynopisu, na papierze białym, piśmiennym, a **nie przebitkowym**. Trzeci egzemplarz może być pisany na papierze przebitkowym. Stronice nie mogą być sklejjane.
7. Na stronie pierwszej, po odstępnie od góry ok. 10 cm, podaje się imię i nazwisko autora (bez tytułów naukowych), następnie — nieco niżej — tytuł pracy sformułowany jasno i krótko. Po tytule umieszcza się

¹ Przy opracowaniu niniejszej Instrukcji wykorzystano „Instrukcję dla P.T. Autorów zamieszczoną w „Prawie Kanonicznym” 10 (1967) 405—408.

następnie wykaz treści, podający najważniejsze elementy podziału artykułu, z krótkimi tytułami, podanymi bez *a linea*, a więc:

Treść: Wstęp. I. II. III., Zakończenie,

8. Przy sprawozdaniach i recenzjach imię i nazwisko autora, tzn. recenzenta (bez tytułów naukowych) umieszcza się na końcu tekstu.

9. W tekstach przekazanych do druku Komitet Redakcyjny może wprowadzić konieczne uzupełnienia lub zmiany adiustacyjne.

III. SPOSÓB REDAGOWANIA TEKSTU I MASZYNOPISU

10. Materiały przeznaczone do druku mają być złożone w formie maszynopisu. Tekst winien być napisany jednostronnie, z zachowaniem podwójnego odstępu między wierszami i marginesem z lewej strony (przynajmniej 4 cm) w ilości nie przekraczającej 30 wierszy na stronie. Pismo maszynonowe ma być wyraźne, pisane na maszynie o normalnych czcionkach.

11. Praca stanowi całość zamkniętą, stąd wszystkie strony maszynopisu należy objąć ciągłą paginacją, wyrażoną cyframi arabskimi.

12. Maszynopis nie może posiadać więcej niż 5 poprawek albo uzupełnień na stronicy. Żadne uzupełnienia ani uwagi nie mogą być umieszczane na odwrocie stronic maszynopisu.

13. W maszynopisie nie powinno być żadnych podkreśleń robionych na maszynie lub atramentem. Oznaczenie zmiany kroju czcionek lub sposobu ich złożenia należy robić zwykłym czarnym ołówkiem podkreślając odnośne wyrazy lub litery.

Przyjmuje się następujące znaczenie podkreśleń:

a) linia falista — czcionki pochyłe (kursywa),

b) linia prosta przerywana — rozstrzelenie liter (spacja),

c) linia prosta ciągła — czcionki półgrube,

d) linia prosta ciągła na marginesie „wersaliki” — duże litery (wersaliki).

14. Teksty przeznaczone do druku powinny być zredagowane i opracowane zgodnie z wymaganiami stawianymi pracom naukowym lub popularno-naukowym.

15. Należy unikać wtrącania wyrażen i zwrotów obcojęzycznych do tekstu polskiego, poza koniecznością użycia terminu technicznego lub określenia nie mającego odpowiednika w języku polskim.

16. Należy przestrzegać aktualnie obowiązujących zasad pisowni polskiej. W tekstach obcojęzycznych należy uzupełnić atramentem znaki pisarskie i litery, które nie mogły być prawidłowo odbite na maszynie.

17. W tekście nie należy uwydatniać tytułów wzmiankowanych prac ani nazwisk ich autorów przez rozstrzelanie (spacjowanie) lub przez stosowanie kursywy.

18. Przejrzystość i prawidłowa budowa zgłoszonej pracy do druku powinny znajdować wyraz w podziale treści z zaznaczeniem odpowiednich tytułów, a także w rozumnym stosowaniu wcięć (a linea).

IV. PRZEPISY, ODSYŁACZE, CYTATY

19. Treść odsyłaczy powinna być ograniczona do istotnie potrzebnych szczegółów i dostosowana do każdorazowego przeznaczenia odsyłaczy (cytat dosłowny, wskazanie źródła, potwierdzenie opinii itp.).

20. Odsyłacze umieszcza się w druku na końcu artykułu, numerując je kolejno od jeden, celem ułatwienia składu i wykluczenia pomyłek.

21. W maszynopisie artykułu numer odsyłaczy należy oznaczać cyfrą arabską, obok wyrazu, nieco u góry, bez nawiasu. Natomiast przy samych odsyłaczach (przypisach) należy oznaczać ich kolejne numery cyframi arabskimi wpisanymi bez nawiasu we wcięciu odpowiedniego wiersza (a linea).

22. W cytowaniu Pisma św. w odsyłaczach (a także przy wzmiankach w tekście) należy stosować ustalony sposób skracania nazw poszczególnych Ksiąg i cyfry arabskie.

23. Corpus Iuris Canonici, dzieła dekretystów i dekretalistów, Fontes C.J.C., dekrety Soboru Trydenckiego, dokumenty Soboru Watykańskiego II, dzieła Ojców Kościoła, dzieła św. Tomasza, cytuje się w sposób tradycyjny.

24. W odsyłaczach wskazujących wykorzystany druk samoistny stosuje się następujące dane, oddzielone przecinkami: nazwisko autora i pierwsza litera imienia, tytuł, tom, miejsce wydania razem z rokiem wydania wyrażonym cyfrą arabską, numer strony (por. n. 27).

25. W odsyłaczach wskazujących miejsce cytowane z czasopism: po nazwisku autora, pierwszej literze imienia i tytule pracy (jak przy drukach samoistnych) następuje przecinek, a potem tytuł czasopisma, rocznik lub tom czasopisma, rok kalendarzowy w nawiasie, zeszyt (nr) o ile paginacja jest odrębna w zeszytach, numer strony. Używa się cyfr tylko arabskich (por. n. 27).

26. W odsyłaczach wskazujących miejsce cytowane z dzieł zbiorowych: podaje się autora i tytuł artykułu (jak przy drukach samoistnych), następuje kropka i litera „W” z dwukropkiem, następnie tytuł dzieła zbiorowego, miejsce i rok wydania, numer strony (por. n. 27).

27. Przykłady:

- a) dzieło samoistne: Kałwa P., Skutki adopcji cywilnej w kościelnym prawie małżeńskim, Lublin 1935, s. 88.
 - b) artykuł z czasopisma: Obertyński Z., Dzieje kanonizacji św. Jacka, Prawo Kanoniczne 4 (1961) 83.
- Rybczyk J., Władza uzdrowienia małżeństw w związku w nad-

zwyczajnych wypadkach, *Polonia Sacra* 9 (1957) nr 2—3, s. 307—309.

- c) artykuł z dzieła zbiorowego: Przybylski B., *Kapłaństwo wierznych*. W: *Pod tchnieniem Ducha Świętego, Współczesna myśl teologiczna*, Poznań 1964, s. 414.

28. W odsyłaczach zawierających cytaty dosłowne podaje się najpierw tekst cytowany w cudzysłowie, a po nim daen określające miejsce cytowania.

29. Do prac nie dołącza się wykazów bibliograficznych literatury wykorzystanej, ani też zestawień literatury informującej o danej dziedzinie. O ile takie dane byłyby konieczne, włącza się je do treści artykułu lub umieszcza w odsyłaczu.

V. KOREKTA AUTORSKA

30. Autorom przesyła się do korekty teksty po złożeniu przez drukarnię wraz z zaadiustowanym maszynopisem tekstu, według którego należy przeprowadzić sprawdzenie złożonego tekstu.

31. Należy stosować ogólnie przyjęty sposób zaznaczania błędów i ich korygowania. Podczas korekty nie mogą być wprowadzone do tekstu żadne uzupełnienia lub poprawki (uzupełnienia i przeróbki tekstu), o ile nie są konieczne dla usunięcia błędu.

Korektę wykonuje się długopisem czarnym lub niebieskim. Natomiast konieczne poprawki autorskie względnie uzupełnienia maszynopisu należy wykonywać piórem koloru czerwonego — w ten sposób oznaczy się, że poprawki te nie są z winy drukarni.

32. Korektę należy wykonywać w ciągu tygodnia. Niezłożenie jej w tym terminie uważa się za rezygnację z prawa autora do korekty. Należy złożyć tak poprawiony egzemplarz odbitki („szczotki”), jak i maszynopis.